

Sygn. akt I C 786/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie, I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSO Barbara Grodkowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Cieśla

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2017 r. w Tarnowie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w T.

o zapłatę kwoty 200.000, zł

I. oddała powództwo;

II. przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Tarnowie adwokatowi K. K. wynagrodzenie w kwocie 295,20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych 20/100) za udzieloną pomoc prawną świadczoną powodowi M. W. z urzędu.

III. zasądza od powoda M. W. na rzecz Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w T. kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 786/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 25 maja 2017 roku

Powód M. W. w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Zakładu Karnego w T. domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 200 000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze złymi warunkami odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w T..

Jako podstawę prawną swoich roszczeń powód podał przepisy art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. oraz 417 § 1 k.c. W uzasadnieniu wskazano, że powód osadzony był w Zakładzie Karnym w T. w latach 2011 do 2013. Zdaniem powoda warunki w celach, w których był osadzony, a to o numerach: 535, 545, 118, 211, 220, 210, 227, 413, 436, 417, 149, 620, 150, 209, 205, 100 nie spełniały warunków metrażowych określonych w przepisach prawa, a dodatkowo brak było realizacji zasad bezpieczeństwa BHP z uwagi na istniejący w celach mieszkalnych grzyb. Cele te były pozbawione ciepłej wody, a oświetlenie nie posiadało osłon, przez co źle wpływało zarówno na wzrok, jak i samopoczucie powoda. W ocenie powoda podawane przez Zakład Karny posiłki nie były w żaden sposób zbilansowane pod względem kolorystycznym, ani też nie zawierały wszystkich wartości witaminowych. Posiłki były bez smaku, zarówno niedoprawione jak i niedogotowane. W odczuciu powoda nie otrzymywał od Zakładu Karnego żadnej pomocy psychologicznej, pomimo kilku prób samoookaleczenia. Dodatkowo bez zgody sądu penitencjarnego został

umieszczony w celi o oznaczeniu „N”, czyli dla skazanych niebezpiecznych. Powód podnosił, że był wielokrotnie bity przez funkcjonariuszy Służby Więziennej.

Powód wskazał, że przytoczone okoliczności spowodowały ujemne następstwa (naruszenie dóbr osobistych), takie jak poczucie poniżenia, upokorzenia, cierpienia.

Strona pozwana Skarb Państwa – Zakład Karny w T. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów postępowania wedle norm przepisanych.

W pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda związanych z wydarzeniami opisywanymi w pozwie. Wskazano, że powód przebywał w Zakładzie Karnym w T. od dnia 20 kwietnia 2011 roku do dnia 10 maja 2013 roku. Mając na uwadze treść art. 442¹ § 1 k.c. w zw. z art. 417 k.c. i art. 448 k.c. roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia za doznaną wskutek naruszenia dóbr osobistych krzywdę przedawnia się z upływem trzech lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Ponadto pozwany wskazał na brak uzasadnionych przesłanej do zasądzenia zadośćuczynienia za rzekome krzywdy powoda. Powód bowiem nie sprecyzował bliżej swojej sytuacji, nie podał dokładnie jakie szkody powstały w jego dobrach w związku z zarzucanymi naruszeniami, jaki był ich rozmiar, czy też długotrwałość jego cierpień, a ponadto swoich twierdzeń nie popiera żadnymi dowodami.

Pozwany wskazał, iż w okresie pobytu powoda w pozwanej jednostce nie występowało zjawisko przeludnienia, w związku z czym nie były w stosunku do powoda wydawane żadne decyzje w tym zakresie. Cele były wyposażone w sprzęt kwaterunkowy zgodnie z normami przewidzianymi rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 stycznia 2014 roku w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych (Dz.U. poz. 200). Każdy osadzony miał w celi do swojej dyspozycji środki higieniczne, indywidualne miejsce do spania – łóżko, jak te miejsce do spożywania posiłków, odrębny kącik sanitarny. Cele są wyposażone w instalację c.o. zapewniającą właściwą temperaturę oraz wentylację oraz odpowiednie oświetlenie jarzeniowe i żarowe. Zaznaczono, że panujące w jednostce penitencjarnej warunki sanitarno-bytowe były zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. Zgodnie z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 r. w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności węzeł sanitarny (ubikacja) w celach wydzielona jest od reszty pomieszczenia ścianami pełnymi, natomiast w celi znajduje się tylko umywalka, mająca na celu pomoc osadzonym w utrzymaniu higieny osobistej na odpowiednim poziomie (np. mycie zębów). Służyć ma także do mycia naczyń czy też pobierania wody do czajników. Powód zgodnie z § 30 ust. 2 ww. rozporządzenia miał zapewnioną kąpiel raz w tygodniu w ciepłej wodzie i nieograniczony dostęp do zimnej wody.

W odniesieniu do twierdzeń dotyczących jakości żywienia, podniesiono, że przy układaniu jadłospisów zachowywano obowiązujące normy kaloryczności, białka, tłuszczów i węglowodanów oraz gramatury warzyw. Wszelkie reklamacje osadzonych co do jakości lub ilości posiłków są odnotowywane. W dokumentacji służby żywnościowej nie ma zgłoszeń powoda dotyczących jakości żywienia.

Pozwany zaznaczył również, iż osadzonym jest zapewniana opieka zdrowotna, poprzez pełny dostęp do lekarza ogólnego, a także opieki specjalistycznej, także psychologicznej. Powód złożył jedną skargę na niewłaściwe traktowanie przez personel służby zdrowia i została ona uznana za bezzasadną.

Z zakresie rzekomego bicia powoda przez funkcjonariuszy Służby Więziennej wskazano, że twierdzenia te są nieprawdziwe i gołosłowne. Powód nie poparł ich żadnym dowodem, czy nawet przytoczeniem okoliczności w jakich zdarzenia takie mogły mieć miejsce. Zaznaczano również, że pobyty pozwanego w celach izolacyjnych do 14 dni nie wymagały zgody sądu penitencjarnego, była to forma kary dyscyplinarnej stosowanej wskutek wielokrotnego naruszania przez powoda porządku wewnętrznego.

Stan faktyczny sprawy przedstawiał się następująco:

Powód M. W. odbywał kare pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w T. w okresie od dnia 20 kwietnia 2011 roku do 10 maja 2013 roku.

Powód był osadzony w różnych celach usytuowanych w pawilonie A, oddziale I, II, V, IV i VI. Nie był kwaterowany w warunkach przeludnienia.

Dowód: wydruk z przeglądarki historii rozmieszczenia powoda (k. 69-71) , notatka służbowa z dnia 08.11.2016 r. (k. 72) .

Zgodnie z wytycznymi rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 sierpnia 2003 roku w sprawie regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności osadzeni mieli zapewnioną raz w tygodniu jedną ciepłą kąpiel oraz nieograniczony dostęp do zimnej wody.

Z dniem 1 listopada 2014 roku został doprowadzona do cel mieszkalnych ciepła woda użytkowa.

Ze względu na warunki architektoniczne budynku cele nie są wyposażone w wentylację grawitacyjną. Wymiana powietrza odbywa się poprzez mikrowentylację w oknach, a przede wszystkim poprzez wietrzenie okienne oraz wietrzenie cel. Więźniowie są informowani o konieczności wentylacji i przypominają im o tym w stosownym komunikatach. Jeśli osadzeni to zaniedbują, mogą się pojawić drobne zaczerwienienia bądź zawilgocenia.

Cele są wyposażone w odpowiednie oświetlenie sztuczne - jarzeniowe i żarowe wykonane zgodnie z projektem modernizacji instalacji elektrycznej wykonanego przez Biuro (...) w T.. Głównym oświetleniem cel jest światło dzienne.

Dowód: notatka służbowa z dnia 10.11.2016 r. (k. 73) .

Jadłospisy obowiązujące w Zakładzie Karnym w T. sporządza się zgodnie z zarządzeniem Dyrektora Generalnego Służby Więziennej w sprawie realizowania uprawnień do wyżywienia osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych, przy zachowaniu określonych norm kaloryczności, białka, tłuszczów, węglowodanów i gramatury warzyw. Wydanie posiłków odsadzonym poprzedzone jest ich kontrolą organoleptyczną. Osoby upoważnione pobierają próbki sanitarno-epidemiologiczne ze wszystkich przygotowywanych posiłków.

Dowód: notatka służbowa z dnia 14.11.2016 r. (k. 74) .

W czasie pobytu w Zakładzie Karnym w T. powód korzystał z opieki medycznej. Złożył jedną skargę z dnia 19 listopada 2012 roku dotyczącą niewłaściwego traktowania przez personel medyczny, która została rozpatrzona i uznana za bezzasadną. Skarga dotyczyła wizyty w ambulatorium, podczas której powód zgłaszał dolegliwości skórne.

Dowód: notatka służbowa z dnia 14.11.2016 r. (k. 75) , odpowiedź na skargę z dnia 22.01.2013 r. (k. 76), skarga powoda z dnia 19.11.2012 r. (k. 77).

Powód M. W. złożył pozew w niniejszej sprawie w administracji Aresztu Śledczego w T. w dniu 4 lipca 2016 roku. Tego samego dnia przesyłka zawierająca pozew została nadana w placówce pocztowej Poczty Polskiej.

Dowód: pozew wraz kopertą (k. 2-5).

Na powyższy stan faktyczny zostały się ustalenia poczynione przez Sąd w oparciu o powołane powyżej dokumenty. Sąd uznał je w całości za autentyczne i wiarygodne. Żadna ze stron nie kwestionowała przedmiotowych dowodów od strony ich formy czy treści, jak również nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności, które dawałyby podstawę do dokonania z urzędu negatywnej oceny tych dokumentów.

Sąd rozważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Roszczenie powoda skierowane zostało przeciwko Skarbowi Państwa, przy czym jak wynika z uzasadnienia pozwu M. W. dochodzi roszczenia o zadośćuczynienie w związku z naruszeniem jego dóbr osobistych podczas pobytu w Zakładzie Karnym w T. w okresie od 20 kwietnia 2011 roku do 10 maja 2013 roku.

Zgodnie z treścią przepisu art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Przepis powyższy stanowi ustawową realizację normy art. 77 Konstytucji RP zgodnie, z którym każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody jak została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie zaniechanie organu władzy publicznej. Pojęcie „wykonywanie władzy publicznej” określone w art. 417 § 1 k.c. obejmuje tylko takie działania, które ze swej istoty, a więc ze względu na charakter i rodzaj funkcji przynależnej władzy publicznej, wynikają z kompetencji określonych w samej Konstytucji oraz innych przepisów prawa. Ich wykonywanie z reguły łączy się z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki. Chodzi zatem o działanie w takim obszarze, w którym może dojść do naruszenia prawa i wolności jednostki ze strony władzy publicznej.

Powód przebywając w Zakładzie Karnym w T. podlegał zatem w tym okresie oddziaływaniu władzy publicznej rozumianej jako imperium sprawowanej przez Zakład Karny działający jako statio fisci Skarbu Państwa. Wykonywanie władztwa w zakresie imperium obejmuje tylko takie działania, które ze swej istoty, a więc ze względu na charakter i rodzaj funkcji przynależnej władzy publicznej, wynikają z kompetencji określonych w samej Konstytucji oraz innych przepisów prawa.

Powód w niniejszym postępowaniu nie wywodzi swoich roszczeń z faktu wyrządzenia mu szkody o charakterze materialnym, lecz w związku z wyrządzeniem mu szkody niemajątkowej to jest krzywdy. Na uzasadnienie swojego stanowiska powód podniósł szereg zarzutów. W szczególności wskazał, iż naruszenie dóbr osobistych podczas odbywania kary pozbawienia wolności miało przejawiać się złymi warunkami socjalno-bytowymi w celach i przeludnieniem, brakiem właściwej opieki medycznej, słabą jakością żywienia oraz stosowaniem przemocy fizycznej przez funkcjonariuszy Służby Więziennej.

Mając na względzie treść podniesionych roszczeń należy wskazać, iż podstawą odpowiedzialności strony pozwanej oprócz powołanego wyżej przepisu art. 417 k.c. stanowi przepis art. 448 k.c. w zw. z treścią art. 23 k.c. i art. 24 k.c. Dla uwzględnienia roszczeń powoda koniecznym jest zatem ustalenie, iż dobro osobiste zostało naruszone wskutek bezprawnego działania strony pozwanej. Ustalenie tych okoliczności rodzi po stronie powoda roszczenie określone w treści art. 448 k.c. Zgodnie z powołanym przepisem w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Przed przejściem do szczegółowych rozważań należało najpierw rozpoznać podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Przedawnienie roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym podlega ogólnym regułom przedawnienia ustanowionym w przepisach art. 117 i n. k.c., z modyfikacjami określonymi w art. 442¹ k.c., dotyczącymi terminów przedawnienia tych roszczeń i ich biegu. Przepis ten regulują przedawnienie wszelkich roszczeń majątkowych w zakresie odpowiedzialności deliktowej, a więc roszczeń o naprawienie szkody majątkowej oraz roszczeń o pieniądze zadośćuczynienie krzywdzie. Zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (art. 442¹

§ 2 k.c.). W razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia (art. 442¹ § 3 k.c.).

Jak wskazuje się w orzecznictwie przepis ten znajduje zastosowanie również w związku z roszczeniem o zapłatę zadośćuczynienia z uwagi na naruszenie dóbr osobistych (art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.) przy czym dotyczy to także roszczeń więźniów związanych z naruszeniem dóbr osobistych w wyniku osadzenia w placówkach penitencjarnych w których panowały nieodpowiednie warunki (por. uzasadnienie wyroku SA w Łodzi z dnia 14 sierpnia 2012 r. I ACa 577/12, LEX nr 1237042). Do kategorii roszczeń, które ulegają przedawnieniu w trybie art. 442¹ k.c. zalicza się też roszczenia majątkowe o zadośćuczynienie z art. 445 k.c. i art. 448 k.c.” (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 21 stycznia 2014 r. I ACa 663/13, LEX nr 1422386).

W ocenie Sądu zgodzić się należy ze stroną pozwaną, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Przedmiotowe roszczenie wiąże się z pobytem powoda w Zakładzie Karnym w T. w okresie od 20 kwietnia 2011 roku do 10 maja 2013 roku. Roszczenie w tym przedziale czasowym przedawniło się w oparciu o art. 442¹ §1 k.c., gdyż minęło trzy lata od chwili gdy powód dowiedział się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Jak wynika z powyższego przepisu rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie wiązało się z dwiema okolicznościami: powzięcia przez poszkodowanego świadomości o doznanej szkodzie niemajątkowej oraz świadomości co do osoby sprawcy. Przy czym jak przyjmuje się w orzecznictwie tak wyznaczony początek terminu przedawnienia musi być oceniany według obiektywnych kryteriów (SN z 9 VII 2009 r. III CZP 47/09, z 17 V 2006 I CSK 176/05, z 24 IX 2009 r. IV CSK 43/09). W ostatnim z przywołanych orzeczeń Sąd Najwyższy stwierdził, że „Zawarty w art. 442 § 1 zdanie pierwsze k.c. wymóg ustalenia momentu, w którym poszkodowany dowiedział się o osobie obowiązanej do naprawienia szkody, dotyczy konkretnej szkody i poszkodowanego. Chodzi oczywiście nie o chwilę, w której poszkodowany uzyskał jakąkolwiek wiadomość na temat sprawcy, lecz o chwilę uzyskania takich informacji, które - oceniając obiektywnie - pozwalają z wystarczającą dozą prawdopodobieństwa przypisać sprawstwo konkretnemu podmiotowi. Poszkodowany powinien przy tym zachować się w swoich sprawach w sposób zapobiegliwy i dłożyć starań o uzyskanie informacji istotnych z punktu widzenia przesłanek odpowiedzialności za doznaną szkodę.”

W rozpoznawanej sprawie charakter roszczenia pozwu świadczy o tym, iż o podnoszonych przez siebie niedogodnościach występujących w jednostkach penitencjarnych oraz podmiotach odpowiedzialnych za taki stan rzeczy powód wiedział już w momencie osadzenia. Najpóźniej w momencie opuszczania placówki penitencjarnej miał świadomość panujących w niej warunków oraz ewentualnej szkody i osoby obowiązanej do jej naprawienia, powództwo wytoczył jednak dopiero w lipcu 2016 roku. Zaznaczyć przy tym trzeba, że rozpoczęcie biegu przedawnienia jest niezależne od świadomości uprawnionego co do przysługującego mu roszczenia. Nieznajomość prawa nie stanowi podstawy do nieuwzględnienia skutecznego zarzutu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że trzyletni termin przedawnienia przewidziany w art. 442¹ §1 k.c. rozpoczął bieg najpóźniej w maju 2013 roku kiedy to powód opuszczał Zakład Karny w T., bowiem powód już wówczas „wiedział o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia”. Zgodnie z tą zasadą termin przedawnienia upłynął w maju 2016 roku. Przedmiotowe powództwo zostało wytoczone w dniu 4 lipca 2016 roku, albowiem wówczas powód złożył bowiem pozew w administracji w administracji Aresztu Śledczego w T. i tego samego dnia przesyłka została nadana za pośrednictwem Poczty Polskiej. Zgodnie z art. 165 § 2 k.p.c. oddanie pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 roku - Prawo pocztowe lub w placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu. Zgodnie z art. 165 § 3 k.p.c. to samo dotyczy złożenia pisma przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego oraz przez członka załogi polskiego statku morskiego u kapitana statku. W chwili wniesienia pozwu tj. 4 lipca 2016 roku roszczenie powoda o zadośćuczynienia uległo już przedawnieniu. Sąd uwzględnił zatem zarzut przedawnienia roszczenia powoda dotyczącego pobytu w Zakładzie Karnym w T. i w konsekwencji oddalił powództwo.

Na marginesie należy wspomnieć, że zarzut przedawnienia stanowi prawo podmiotowe dłużnika, dlatego jedynie w wyjątkowych sytuacjach może nie zostać uwzględniony przez sąd i potraktowany, jako nadużycie prawa na podstawie art. 5 k.c. Do nadużycia prawa podmiotowego dochodzi wówczas, gdy w konkretnych okolicznościach podniesienie przez pozwanego zarzutu przedawnienia pozostaje w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Podkreślić również należy, że uznanie w świetle art. 5 k.c. zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa może nastąpić w wyjątkowych okolicznościach, co jest podyktowane samą istotą przedawnienia jako instytucji stabilizującej obrót prawny, mobilizującą wierzyciela do dochodzenia swoich praw w we właściwym czasie. Tylko opóźnienie okolicznościami niezależnymi od powoda, jego szczególną sytuacją życiową mogą uzasadniać przyjęcie, że zasady słuszności przemawiają za zastosowaniem art. 5 k.c.

Dostrzeżenia wymaga, że ani powód ani jego pełnomocnik nie ustosunkowali się do zarzutu przedawnienia i nie wykazali przyczyn opóźnienia w dochodzeniu roszczenia. Powód nie jest osobą nieporadną czy znajdującą się w złym stanie zdrowia. Samodzielnie napisał pozew, wskazując niedogodności, które jego zadaniem uzasadniały roszczenie. Nadto podkreślić należy, że już od wielu lat świadomość praw osadzonych jest duża, gdyż wielu więźniów występuje z roszczeniami cywilnymi związanymi z warunkami osadzenia i pogorszeniem wskutek tego stanu zdrowia. Skoro więc powód przez ponad dwa lata przebywał w Zakładzie Karnym w T., a następnie był osadzany w innych jednostkach penitencjarnych, to nie można przyjąć, że nie miał świadomości doznanej szkody i możliwości wcześniejszego zgłoszenia swoich roszczeń. Powód w trakcie osadzenia w celach, w których warunki odbiegały od wymaganych przepisami, miał świadomość, że okoliczności te mogą stanowić naruszenie dóbr osobistych. Powód mógł bez zbędnej zwłoki dochodzić swych roszczeń w odpowiednim czasie. W ocenie Sądu powód nie wykazał przesłanek uzasadniających opóźnienie w złożeniu pozwu, co skutkuje tym, iż uwzględniono zarzut przedawnienia.

Orzekając w przedmiocie kosztów procesu, sąd oparł się na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu uregulowanej w art. 98 § 1 k.p.c., a zatem nałożył na powoda – jako stronę przegrywającą proces – obowiązek zwrotu stronie pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 240 zł ustalonych stosownie do treści § 8 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) w wersji obowiązującej w dacie wniesienia pozwu.

Ponadto Sąd przyznał od Skarbu Państwa – Sadu Okręgowego w Tarnowie na rzecz adwokata K. K. kwotę 295,20 zł tj. kwotę 240 zł powiększoną o podatek VAT (23%) – tytułem wynagrodzenia za udzielenie powodowi pomocy prawnej z urzędu. Wynagrodzenie ustalono na podstawie § 14 ust 1 pkt 26 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801).